

Dato: 22. juli 2015

**Under henvisning til Folketingets Social- og Indenrigsudvalgs brev af 3. juli 2015 følger hermed social- og indenrigsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 6 (SOU alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).**

Spørgsmål nr. 6:

”Ministeren bedes redegøre for reglerne om hjemgivelsesperiode i forbindelse med en anbringelse, herunder om det er muligt for forældrene eller børnene at klage over en hjemgivelsesperiode og om denne klage har opsættende virkning. Spørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 2014-15, 1. samling jf. SOU alm. del - spm. 343.”

Svar:

Efter servicelovens § 68, stk. 2, kan et anbragt barn eller en ung først hjemgives, når kommunen har truffet afgørelse om hjemgivelse og om hjemgivelsesperiodens længde. I særlige tilfælde kan kommunen beslutte, at der ikke skal være en hjemgivelsesperiode. Særlige tilfælde kan eksempelvis være, hvis plejeforældre har opsagt aftalen med kommunen, eller hvor der er tale om en kortvarig anbringelse på grund af fx moderens hospitalsindlæggelse.

Efter servicelovens § 68, stk. 4, skal kommunen fastsætte længden af hjemgivelsesperioden, som kan vare op til 6 måneder.

Fastsættelsen af hjemgivelsesperioden sker under hensyn til kommunens mulighed for at sikre en skånsom og planlagt hjemgivelse for barnet og for at forbedre eventuel støtte til barnet eller forældrene efter hjemgivelsen. Hjemgivelsesperioden fastsættes endelig under hensyn til kommunens mulighed for at foretage en vurdering af, om der er grundlag for at træffe afgørelse om anbringelse uden samtykke efter servicelovens § 58 eller om videreført anbringelse på grund af barnets eller den unges tilknytning til anbringelsesstedet efter servicelovens § 68 a. Hjemgivelsesperioden må ikke vare længere, end formålet med at fastsætte perioden tilsiger.

Hvis der er tale om et barn eller en ung, der er frivilligt anbragt, skal kommunen træffe afgørelse om hjemgivelse og fastsættelse af hjemgivelsesperiode inden 7 dage fra forældrene eller den unge, der er fyldt 15 år, anmoder om at barnet eller den unge skal hjemgives. Hvis forældrene og den unge, der er fyldt 15 år, er uenige om, at den unge skal hjemgives, må kommunen afdække baggrunden for uenigheden og overveje, om der er grundlag for at indstille til børn og unge-udvalget, at der træffes afgørelse om anbringelse uden samtykke efter reglerne i servicelovens § 58.

Indehaveren af forældremyndigheden og den unge, der er fyldt 15 år, kan ligeledes anmode om hjemgivelse af børn og unge, der er anbragt uden samtykke. Udgangspunktet er, at kommunen skal behandle begæringen om hjemgivelse og vurdere, hvorvidt kommunen mener, at der stadig er grundlag for den tvangsmæssige foranstaltning.

Kommunen kan dog afvise at behandle en begæring fra forældrene om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt uden samtykke med en længere frist for genbehandling af sagen efter § 62, stk. 5, hvis der ikke er sket væsentlige ændringer af forholdene enten hos forældrene, anbringelsesstedet eller hos barnet eller den unge. Tilsvarende gælder, at kommunen kan afvise at behandle forældrenes begæring om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt efter reglerne om videreført anbringelse efter § 68 a, hvis der ikke er sket væsentlige ændringer af forholdene hos anbringelsesstedet, barnet eller den unge.

Hvis kommunen vurderer, at et barn eller en ung, der er anbragt efter § 58 eller § 68 a, kan hjemgives, skal kommunen orientere børn og unge-udvalget om dette. Hvis kommunen ikke kan imødekomme en begæring om hjemgivelse, skal sagen forelægges til afgørelse i børn og ungeudvalget.

Forældrene og barnet eller den unge, der er fyldt 12 år, kan klage over kommunens afgørelse om hjemgivelse og hjemgivelsesperiode. En klage over hjemgivelse eller hjemgivelsesperiode har opsættende virkning efter reglerne i retssikkerhedslovens § 72, og afgørelsen kan dermed ikke iværksættes, før klagen har været behandlet i Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen

Karen Ellemann